Μωάμεθ (570-632)

Όταν ο Αύγουστος πέθανε το 430, this port was υπό πολιορκία από τους Βανδάλους. Μόνο περίπου 350 χρόνια αργότερα, οι Μουσουλμάνοι κατέκτησαν την ακτή μεταξύ της σημερινής Αλγερίας και της Τυνησίας και από τότε και μετά το Ισλάμ ήταν αποφασιστικό στον καθορισμό του τρόπου ζωής όλων των Αφρικανικών λαών μέχρι και σήμερα.

Άν ο Αύγουστος έστρεφε τα μάτια των Χριστιανών κατά κάποιον τρόπο κακριά από την κοινωνική δομή του υλικού κόσμου (civitas terrena) στην Πόλη του Θεού (civitas Dei), τότε το Ισλάμ θα έστρεφε τους Μουσουλμάνους σε έναν πιό δραστήριο σχηματισμό του κόσμου. (T 1/15)

Ούμα

Το κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο οργανώνεται η κοινοτική ζωή των Μουσουλμάνων ονομάζεται Ούμα, το οποίο μπορεί να σημαίνει μία φυλή, μία αυτοκρατορία ή ένα κράτος, καθώς και μία θρησκευτική κοινωνία όπως είναι αυτή των Εβραίων ή των Χριστιανών. Με το πέρας του χρόνου άρχισε ολοένα και περισσότερο να σημαίνει την Μουσουλμανική κοινότητα (Umma Muhammadiyya ή Islamiyya). *"Η πνευματική και πολιτισμική ενότητα των Μουσουλμάνων στην " Ούμα " θεωρείται από τους Μουσουλμάνους σύμβολο της ενότητας του Θεού. Ως μέλος της "Ούμα", ο Μουσουλμάνος ήταν και είναι μέλος του "Ντάρ-αλ Ισλάμ" (Οίκος του Ισλάμ). Μόνο εδώ μπορεί να εκπληρώσει καλύτερα τα θρησκευτικά του καθήκοντα. Η ενότητα της "Ούμα" εκφράζεται αναγνωρίζοντας και υπακούοντας ταυτόχρονα τον Νόμο του Θεού. Είναι υποχρέωση των Μουσουλμάνων πολιτικών ηγετών να εφαρμόζουν την "Ούμα" και να την προστατεύουν από την διάσπαση και την αίρεση.* (ΚΟΥΡΙ και άλλοι, 1991, σελ. 292f).

Η συζήτηση σχετικά με το τί θα έπρεπε να είναι η Ούμα, ένας λόγος διεκδίκησης της επανάκτησης ενός πρώην κράτους, πραγματοποιείται από ερευνητές, καθώς και μεταξύ φανατικών Ισλαμιστών διανοουμένων και φονταμενταλιστών. (T 1/16)

Καθώς οι Μουσουλμάνοι πιστοί μπορούν δύσκολα να φανταστούν μία λαϊκή Ούμα εκτός του θείου νόμου, του Σάρια, είναι δύσκολο για αυτούς να έχουν μία πλήρως ενσωματωμένη κοινωνική ζωή σε ένα μη Ισλαμικό κράτος. Ένας Μουσουλμάνος πιστός πρέπει να αισθάνεται ότι αυτό είναι μία συνεχής απειλή για την ταυτότητά του. (T 1/17)

Εν όψει των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών σε όλες σχεδόν τις Ισλαμικές χώρες, το ερώτημα που προκύπτει είναι ....."*αν το Ισλάμ ως πολιτισμικό σύστημα, το οποίο υποστηρίζει ότι είναι απόλυτο και διαχρονικό και για αυτό ενάντια στην ιστορία, παρεμποδίζει την αλλαγή, ή αν οι Μουσουλμάνοι έχουν αναπτύξει τους δικούς τους τρόπους να αντιμετωπίζουν αυτή την απολυτότητα σε καθημερινή βάση χωρίς να σταματούν να πιστεύουν σε αυτό.*" (TIBI, 1991, σελ.28)

Είναι η Ευρώπη μέρος της επικράτειας της Ούμα ;

Είναι πιθανό, μία μεγάλη μερίδα Μουσουλμάνων που ζούν στην Ευρώπη να μην τηρούν κάποια ρητά του Κορανίου. Παρ'ολ΄αυτά, εκείνοι που έρχονται αντιμέτωποι με το πρόβλημα είτε του να υποκρίνονται στην Ευρωπαική κοινωνία, είτε του να διαπράττουν αμαρτίες με την αυστηρά Ισλαμική έννοια εναντίον της θείας εντολής για να εισάγουν την Ούμα στην Ευρώπη, ζούν σαν ιεραπόστολοι.

"Συνεπώς, ένας βέλγος Ισλαμιστής εκφράστηκε σε μία δημόσια συνάντηση στο Ολλανδικό Πανεπιστήμιο του Λέιντεν ως εξής: »Ως Μουσουλμάνοι, υπακούουμε στους νόμους που ισχύουν στην Ευρώπη«, αλλά όχι στην ουσία τους. Στη συνέχεια, ακολούθησε η περιοριστική φράση:».... και αυτό όσο είμαστε μειονότητα«" (TIBI, 2002, σελ. 55)

Ο ιδρυτής και διευθυντής του Μουσουλμανικού Κολλεγίου του Λονδίνου, Ιμάμ Ζακί Μπαντάουι, στο Διεθνές Οικονομικό Φόρουμ το 2001 στο Νταβός, περιέγραψε καλοπροαίρετα την δυτική Ευρώπη ως όχι πλέον τον Οίκο του Πολέμου (Dar al-harb) και την συμπεριέλαβε στον Οίκο του Ισλάμ (Dar al-Islam), καθώς σχεδόν 15 εκατομμύρια Μουσουλμάνοι ζούσαν ήδη εκεί. Το ότι η Ευρώπη έχει την δική της ταυτότητα (σχεδόν 1000 χρόνια παλαιότερη) και ότι δεν θα γίνει Ισλαμική λόγω των λίγων εκατομμυτίων Ισλαμικών μεταναστών, δεν μπορούσε να το καταλάβει. (TIBI, 2002, σ. 55)

Προκλήσεις και διαμάχες μεταξύ του Ισλάμ και του Ευρωπαικού – Δυτικού κόσμου.

Θρησκείες και Βία

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα για την χρήση βίας ως ένδειξη θείκής δύναμης τόσο στη Βίβλο για τους Εβραίους και τους Χριστιανούς όσο και στο Κοράνι για τους Μουσουλμάνους, αλλά υπάρχουν εξίσου πολλά στοιχεία για την κριτική και τον περιορισμό της βίας και στα δύο βιβλία, τα οποία ζητούν από τους Εβραίους και τους Χριστιανούς, καθώς και από τους Μουσουλμάνους αντίστοιχα, ειρήνη, συμπόνοια, συγχώρεση και δικαιοσύνη μεταξύ των ανθρώπων. (ΜΑΓΙΕΡ, 2004, σ. 18ff)

Η ιστορία στη μνήμη των λαών

Η ιστορία των τελευταίων 3000 χρόνων έχει πολλά γεγονότα για να παρουσιάσει τις παραπάνω αρχές των μονοθεϊστικών θρησκειών. Η εδαφική κατάκτηση της Παλεστίνης από τους Εβραίους, η διάδοση του Ισλάμ(C 1/3), Η Επανάκτηση των Χριστιανών στην Ισπανία (C 1/4), οι σταυροφορίες των Χριστιανών εναντίον της Ισλαμικής κατάληψης των Αγίων Τόπων (C 1/5), ο μερικώς βίαιος Εκχριστιανισμός της Αμερικής. Μπορεί κανείς μόνο να ελπίζει, ότι τις βίαιες πράξεις με θρησκευτικό κίνητρο από τους Ισλαμιστές φονταμενταλιστές (Τζιχαντιστές) των τελευταίων ετών, θα τις διαδεχτεί σύντομα μία φάση επιστροφής στα ειρηνικά μηνύματα του Κορανίου.

Τα καθήκοντά μας – βάσει της σημερινής κατάστασης – είναι πράγματι πολύ δύσκολα και απαιτούν ιδιαίτερες προσπάθειες, ιδίως στον τομέα της εκπαίδευσης.

Πού είναι τα όρια της σύγκρουσης;

Η κατάσταση από την πλευρά των Μουσουλμάνων περιγράφεται σε ένα μέρος του κηρύγματος του Άντελ Θέοντωρ ΚΟΥΡΙ, που έγινε στις 8.02.2004 στο Διεθνές συνέδριο COMCULT, στην πόλη Ούλτρεχτ (T 1/18)

Από την πλευρά όλων των ευρωπαϊκών κρατών και της Αμερικής, οι αξίες πρέπει να γίνουν αποδεκτές από το Ισλάμ. Αξίες απαραίτητες για την ειρηνική συνύπαρξη σε αυτές τις περιοχές και γι'αυτό μη διαπραγματεύσιμες.

1. Αποκήρυξη των Ισλαμικών αξιώσεων για την ανωτερότητα στη λεγόμενη δυτική κουλτούρα.

2. Αναγνώριση του θρησκευτικού πλουραλισμού με ίση στάση. Αυτό δεν είναι το ίδιο με τον πολυθεϊσμό, καθώς και οι τρείς Αβρααμικές θρησκείες βασικά πιστεύουν στον ίδιο Θεό.

3. Διαχωρισμός της θρησκείας και της πολιτικής ζωής (κράτος).

4. Αναγνώριση όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ιδιαίτερα αυτών του ατόμου και της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών.

Πώς οι διαφορετικές εξελίξεις επηρεάζουν την Δυτικοευρωπαική και την Ισλαμική πολιτισμική σφαίρα;

Οι αρχικές συνθήκες και των δύο πολιτισμών δεν διέφεραν κατά βάθος μέχρι τον 16^{ο} αιώνα, παρόλο που δύο σημαντικές εξελίξεις είχαν ήδη ξεκινήσει:

- Το Ισλάμ αντιμετώπισε την κληρονομιά της Ελληνο-ρωμαϊκής φιλοσοφίας διαφορετικά από ότι ο λεγόμενος Χριστιανικός δυτικός κόσμος.

- Το Ισλάμ δεν υιοθετεί τον δυαδισμό μεταξύ λαϊκού και κληρικού βασιλείου. Αυτό, ξεκίνησε να αναπτύσσεται στη δυτική Ευρώπη κατά τον Μεσαίωνα και από τον 16^{ο} αιώνα κατέστησε δυνατή τη σκέψη ανεξάρτητα από το βασίλειο και τη θρησκεία. Ο Ανθρωπισμός και η Αναγέννηση ως κινήματα διανόησης παρέμειναν άγνωστα στον Ισλαμικό κόσμο μέχρι τον 19^{ο} αιώνα

Μόνο μερικοί Οθωμανοί ερευνητές ή πρεσβευτές θεώρησαν απαραίτητο να ασχοληθούν με του άπιστους και όταν το έκαναν, το έκαναν πολύ επιφανειακά και ανακριβώς. *"Ο Ευρωπαίος είναι διαφορετικός, αλλά όχι γιατί ανήκει σε διαφορετικό έθνος, ζεί υπό διαφορετικό καθεστώς, σε διαφορετική χώρα ή μιλά διαφορετική γλώσσα. Είναι διαφορετικός γιατί έχει διαφορετική θρησκεία Λόγω αυτής της διαφοράς θεωρείται εχθρός και κατώτερος. Συγγραφείς που γράφουν για τον Χριστιανισμό, χρησιμοποιούν αναμφισβήτητα μία γνωστή μέθοδο σύγχρονης προπαγάνδας και διαβεβαίωσης, τονίζοντας αυτές τις απόψεις μέσω των συνεχών επαναλήψεων για να τις φέρουν κοντά στη συνείδηση του κόσμου. Με λίγες εξαιρέσεις, κανένα ευρωπαικό έθνος ή ομάδα ή ακόμα και ευρωπαίος άνθρωπος δεν αναφέρεται χωρίς την προσθήκη της λέξης «άπιστος»* (LEWIS, 1983, σ. 177f)

Περίληψη

Η κεντρική αρχή και ισχύς του Ισλάμ είναι η ενότητα και το ενιαίο του Θεού (ταουχίντ). Αναλογικά, η Ούμα θεωρείται η μοναδική κοινότητα όλων των πιστών. Καθώς αποτελεί και ένα βασικό πλαίσιο, στο οποίο ο Μουσουλμάνος πιστός μπορεί να εκφράσει την πίστη του, θα το βρεί δύσκολο να αναγνωρίσει έστω και κατ'αρχήν μία πλουραλιστικά οργανωμένη Ούμα.

Καθώς οι δυτικές δημοκρατίες εξαρτώνται κατ΄ουσία από την εθελοντική συγκατάθεση των ανθρώπων (ατόμων) που φτιάχνουν τους δικούς τους νόμους, πρέπει να είναι ή να φαίνεται ιεροσυλία ή να είναι το λιγότερο ενοχλητικό για έναν Μουσουλμάνο να απαιτεί αλλγή και προσπάθεια σε πολλά και διαφορετικά επίπεδα του Τζιχάντ.